

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **nezl. R. Z.**, zastoupeného babičkou V. Z., a dále zastoupeného JUDr. Lenkou Kulhavou, advokátkou se sídlem Slezská 19, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 10. 2003, čj. OAM-1016/AŘ-2002, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Az 232/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2005, č. j. 7 Az 232/2003 - 45,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ministra vnitra (dále též „ministr“) ze dne 27. 10. 2003, č. j. OAM-1016/AŘ-2002, byl zamítnut rozklad nezletilého žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 5. 2001, č. j. OAM-1994/VL-14-03-2001. Tímto rozhodnutím nebyl nezletilému žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů a současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Ministr v odůvodnění uvedl, že důvodem žádosti o udělení azylu nezletilému žalobci byla obava jeho babičky z únosu a dále skutečnost, že se žalobce narodil v České republice. Ministr ve shodě s ministerstvem zopakoval, že obava babičky žalobce z jeho únosu ze strany věřitelů není azylově relevantní v situaci, kdy se rodina žalobce kvůli obavě z jednání těchto soukromých osob neobrátila na policii. Navíc se žalobce narodil v České republice a sám tyto problémy v zemi původu neměl; důvodná není ani obava z pronásledování žalobce proto, že se narodil v zahraničí.

Ministr navíc poukázal na to, že matka žalobce odcestovala do země původu, kde chce prodat dům a vrátit se zpět do České republiky; podle ministra tedy nemá rodina žalobce ve vlasti tak závažné problémy, když se její členové bez obav vracejí do země původu. Pokud jde o legalizaci pobytu žalobce narozeného na území České republiky, pak se ministr ztotožnil s ministerstvem, že azyl není nástrojem legalizace pobytu na území České republiky, nýbrž institutem mezinárodní ochrany pronásledovaným osobám. Ministr se ztotožnil rovněž s neudělením azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a podle § 14 zákona o azylu i s rozhodnutím o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2005, č. j. 7 Az 232/2003 - 45, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodná zamítnuta. Soud uvedl, že nebylo prokázáno pronásledování žalobce z některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; navíc se jeho příbuzné nepokusily problémy se soukromými osobami v zemi původu řešit prostřednictvím státních orgánů v zemi původu; nebylo tedy možné dospět k závěru, že by rodina žalobce byla v zemi původu pronásledována z azylově relevantních důvodů. Závěr správních orgánů, že důvody uvedené babičkou žalobce jako důvody pro udělení azylu byly odlišné od důvodů relevantních pro udělení azylu, tedy soud označil za správný. Soud dále uvedl, že udělení humanitárního azylu se děje v rámci volné správní úvahy správního orgánu a proto je soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu a zkoumá, zda správní uvážení nepřekročilo meze stanovení zákonem nebo je nezneužilo; v daném případě navíc nebyla výslovně podána žádost o udělení humanitárního azylu. Soud se neztotožnil s názorem, že u žalobce je dána překážka vycestování, neboť kriminalita je celosvětovým problémem a sama o sobě nemůže být důvodem pro vztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Ke správnímu řízení soud uvedl, že proběhlo bez podstatných procesních vad. Správní orgány zjistily přesně a úplně skutečný stav věci a opatřily si potřebné podklady pro rozhodnutí. Soud má rovněž za to, že ministr vnitra v rozkladu hodnotil provedené důkazy, zvažoval, zda jejich hodnocení bylo vyjádřeno v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí a zda bylo přihlédnuto ke konkrétním okolnostem případu. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasná kasační stížnost byla podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel prostřednictvím své advokátky uvedl, že příčinou odjezdu ze země původu byla jeho gagauzská národnost. Správní orgány ani soud nepochopily, že ekonomické důvody odchodu z vlasti jsou toliko druhotné. Stěžovatel uvedl, že se v Moldávii obává vycházet na ulici, neboť je i s rodinou napadán ze strany moldavských spoluobčanů; jeho matka měla problémy při hledání zaměstnání, v zemi původu žili na hranici bída. Před odjezdem do České republiky bylo babičce stěžovatele vyhrožováno únosem vnučky. Proto museli odcestovat ze země původu. Jelikož v současné době sílí tendence Gagauzů po osamostatnění, jsou v Moldávii považováni za spodinu společnosti a jsou nuceni žít izolováni na samém okraji společnosti. Ani v devadesátých letech 20. století nedošlo ke zlepšení přístupu moldavského obyvatelstva ke Gagauzům. Charakter útlaku vůči rodině žalobce přitom hraničí s ohrožením zdraví či života; v zemi původu přitom není nikdo ochoten jim pomoci. Proto se babička stěžovatele rozhodla požádat jeho jménem o udělení azylu, neboť podle ní nelze Moldávii považovat za bezpečnou zemi. Soud vak tyto důvody nezohlednil, proč je jeho rozhodnutí nezákonné. Ze všech uvedených důvodů zástupkyně stěžovatele navrhla, aby byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2005, č. j. 7 Az 232/2003 - 45, zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť námitka týkající se etnických problémů byla poprvé uplatněna až v kasační stížnosti a proto by k ní nemělo být přihlédnuto. Navíc se stěžovatel narodil na území České republiky a i proto považuje žalovaný tvrzení v kasační stížnosti za zcela irelevantní.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jde tedy o tvrzenou nezákonnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. K tvrzení stěžovatele, že soud nesprávně posoudil, že k jeho pronásledování došlo z ekonomických důvodů, je zapotřebí uvést, že tyto skutečnosti Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí za stěžejní nepovažoval, nýbrž uvedl, že problémy matky a babičky žalobce, které měly se soukromými osobami v zemi původu, nebyly podřaditelné pod pojem „pronásledování“ podle § 2 odst. 6 zákona o azylu, neboť rodina žalobce se kvůli problémům se soukromými osobami neobrátila na státní orgány v zemi původu. S tím se ve svých rozhodnutích řádně vypořádaly správní orgány i soud prvního stupně. Pokud jde o obsáhlý poukaz v kasační stížnosti na údajné problémy stěžovatele a jeho rodiny kvůli jejich gagauzské národnosti, pak je zapotřebí poukázat na to, že se v dané věci jedná o nové skutkové tvrzení uplatněné poprvé až v řízení o kasační stížnosti, ačkoliv stěžovateli nebránilo nic v tom, aby tyto skutečnosti uvedl již dříve. Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem uplatněným po vydání kasační stížností napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží; proto nemohla být stěžovatelova tvrzení ohledně pronásledování v zemi původu z důvodu gagauzské národnosti nyní podrobena soudnímu přezkumu.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu